

Global Storybooks

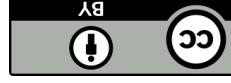
globalstorybooks.net

Bananele bunicii!

✎ Ursula Nafula

👤 Catherine Groenewald

📖 Carmen Onuorah

This work is licensed under a Creative Commons

[Attribution 3.0 International License.](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0)

<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0>

Bananele bunicii!

✎ Ursula Nafula

👤 Catherine Groenewald

📖 Carmen Onuorah

|| 4

🗺️ Română

Grădina bunicii era minunată, plină de sorg, mei și manioc. Dar cele mai bune erau bananele. Chiar dacă bunica avea mulți nepoți, știam, în secret, că eram favorita ei. Mă invita adesea la ea acasă. De asemenea mi-a spus mici secrete. Dar era un secret, pe care nu mi l-a împărtășit: unde cocea ea bananele.

Mai târziu în seara aceea am fost chemată de mama și tatăl meu, și Bunica. Am știut de ce. În noaptea aceea când m-am culcat în pat să dorm, am știut că nu voi mai putea fura niciodată, nici de la bunica, nici de la părinții mei, și cu siguranță de la nimeni altcineva.

Ziua următoare era zi de piață. Bunica s-a sculat devreme. Întotdeauna lua banane coapte și manioc să vândă la piață. În ziua aceea nu m-am grăbit să o vizitez. Dar nu am putut să o ocolesc pentru mult timp.

Într-o zi, acasa la Bunica, am vazut un coș mare din nuiele așezat la soare afară. Când am întrebat pentru ce era, singurul răspuns pe care l-am primit a fost, " Este coșul meu magic." Lângă coș erau multe frunze de bananier pe care Bunica le întorcea din când în când. Am fost curioasă. "Pentru ce sunt frunzele, Bunico?" am întrebat. Singurul răspuns pe care l-am primit a fost, " Sunt frunzele mele magice."

Era așa de interesant să o privești pe Bunica, bananele, frunzele de bananier și coșul mare de nuiele. Dar Bunica m-a trimis la mama cu o treabă. "Bunico, te rog, lasă-mă să mă uit la tine când pregătești..." "Nu fii încăpățânată, copilă, fă așa cum îți s-a spus," a insistat ea. Am plecat în fugă.

În ziua următoare, când bunica era în grădină adunând vegetale, m-am strecurat înăuntru și m-am uitat la banane. Aproape toate erau coapte. Nu m-am putut abține să nu iau un mănunchi de patru. Când mergeam pe vârfuri spre ușă, am auzit-o pe bunica tușind afară. Abia am reușit să ascund bananele sub rochia mea și să trec pe lângă ea.

Când m-am întors, Bunica ședea afară dar nici cu coșul, nici cu bananele. " Bunica, unde e coșul, unde sunt toate bananele, și unde... " Dar singurul răspuns pe care l-am primit a fost, "Sunt în locul meu magic." A fost așa de dezamăgitor!

În ziua următoare când bunica a venit s-o viziteze pe mama, m-am dus în grabă acasă la ea să verific bananele încă o dată. Era un mănunchi cu unele foarte coapte. Am luat una și ascuns-o în rochia mea. După ce am acoperit coșul din nou, am mers în spatele casei și am mâncat-o repede. A fost cea mai dulce banană pe care am mâncat-o vreodată!

Două zile mai târziu, Bunica m-a trimis să-i aduc bastonul din dormitorul ei. Imediat ce am deschis ușa, am fost întâmpinată de un miros puternic de banane cocându-se. În încăperea dinăuntru era marele și magicul coș de nuiete al Bunicii. Era bine ascuns sub o pătură veche. Am ridicat-o și adu-mecat acel miros glorios.

Vocea Bunicăi m-a uimit când a strigat, “Ce faci? Grăbeste-te și adu-mi bastonul.” Am ieșit în grabă afară cu bastonul ei. “Ce te face să zâmbești așa?” a întrebat Bunica. Întrebarea ei m-a făcut să-mi dau seama că încă zâmbeam din cauza descoperirii locului ei magic.